

De vrijlating in het jubeljaar

Leviticus 25:8-17

Op reis naar het erfdeel

Vele jaren was het volk Israël in slavernij geweest in Egypte. Na een verblijf van ca. 400 jaar werden ze door God op een heel bijzondere manier gevrijwaard van het oordeel dat over het land Egypte kwam, en wel door te schuilen achter het bloed van het paaslam. Dit een beeld van de bekering en het geloof in het volbrachte werk van Christus, het Lam van God. Daarna werden de Israëlieten bevrijd van de macht van de farao, die een beeld is van de overste van deze wereld. De Rode Zee scheidde hen voor altijd van Egypte. Hier zien we het beeld van de doop, het gestorven zijn met Christus. In het geloof gingen zij droogvoets door de zee, de farao en zijn leger echter verdronken. Onderweg in de woestijn, op de reis naar het Beloofde Land, kwamen er allerlei beproevingen op hen af. Deze beproevingen gebruikte God om hun eigen hart, en ook dat van Hemzelf, beter te leren kennen. Hij wilde hun leren voor honderd procent te leven door genade.

Tijdens de reis naar Kanaän, gaf God hun allerlei regels en wetten om optimaal te kunnen genieten van Zijn zegen in het land. Om die zegen te ontvangen, moesten zij wel strijden. Maar elke plaats die hun voetzool zou betreden, zou God aan hen geven (Joz. 1:3). Het bijzondere karakter van het land was, dat het van God was en dat het ook Zijn eigendom bleef (Lev. 25:23). Het land kregen ze, zoals wij dat soms noemen, in erfpacht (zonder dat zij hiervoor moesten betalen). Als de vijanden eruit waren verdreven, zou elke familie een gebied ontvangen om er te wonen en de grond als erfdeel te bewerken. Gods belofte was dat het land een rijke opbrengst zou geven, zolang zij Hem gehoorzaamden en dienden.

Als zij echter zodanig verarmden dat zij genoodzaakt werden hun erfdeel te verkopen, dan werd de waarde van het land geschat op het aantal jaren tot aan het jubeljaar, want het 50^e jaar was steeds een jaar van vrijlating. Op de tiende van de zevende maand in het 50^e jaar, op de Grote Verzoendag, klonk dan de bazuin in het land. Dit was het *signaal* dat het jubeljaar was aangebroken. Dit was het grote moment dat de landerijen teruggingen naar de oorspronkelijke ‘erfpachter’, zodat deze weer het genot van zijn erfdeel ontving.

Drie terreinen

De instelling van het jubeljaar bevat belangrijke geestelijke lessen voor ons. Wij kunnen ons in feite op drie terreinen bevinden:

- (1) In Egypte. Dit is een beeld van de wereld, waarin de natuurlijke mens verkeert voordat hij zich bekeert. Hij is hier een slaaf van de zonde en de satan. Een gelovige kan in de wereld blijven door zijn wereldsgezindheid. Hij breekt dan niet met de wereld of keert ernaar terug, zoals Lot en Demas deden. Uiterlijk gezien ben ik nog wel *in* de wereld, maar niet meer *van* de wereld (Joh. 17:16).
- (2) In de woestijn. Dit is het terrein waar wij op de proef worden gesteld en het nieuwe leven met brood uit de hemel wordt gevoed. Leven uit genade, niet door werken.
- (3) In het land Kanaän. Dit spreekt van onze positie in Christus in de hemelse gewesten. Wij moeten de geestelijke zegeningen in bezit nemen, ervan genieten en de behoudenis door het geloof bewerken.

Toen wij onbekeerd waren, waren wij slaven van de zonde en verkeerden wij in de greep van de boze. Totdat wij door genade schuilden achter het bloed van de Here Jezus, en God ons verlostte uit de macht van de satan. Het leven van een christen is niet altijd gemakkelijk. Dagelijks zijn er beproevingen. Daardoor wil God ons leren volledig op Hem te gaan vertrouwen. Hij zorgt voor ons.

In bezit nemen

Ook wil Hij ons leren wat de positie van de christen is: ik ben niet alleen gestorven met Christus, maar ook met Hem opgestaan tot een nieuw leven. En daarbij mag ik elke dag genieten van hemelse zegeningen. Christus is de Erfgenaam van alle dingen (Hebr. 1:2). Alles wat de Vader Hem heeft geschonken, mogen wij met Hem delen. God heeft ons immers aangenomen (lett. *geadopteerd*) als Zijn zonen. Daardoor zijn wij ook mede-erfgenamen met Christus (Rom. 8:17; Ef. 3:6). Zoals het volk Israël aardse zegeningen ontving, heeft God Zijn hemelse volk in eerste instantie

geestelijke zegeningen gegeven. Die zegeningen moeten wij wel zelf in bezit nemen. Dit kost strijd, geestelijke strijd tegen de overste van de lucht en zijn machten.

Met Gods hulp mogen wij ons elke dag een stukje toe-eigenen van het grote heil dat Hij ons heeft geschonken, door zoals destijds de Israëliet in het geloof onze voet erop te zetten (Joz. 1:3; Ef. 4:27). Petrus schrijft over zijn levende hoop op de erfenis: *'Geprezen zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons overeenkomstig Zijn grote barmhartigheid, opnieuw geboren deed worden tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkbare erfenis, die in de hemel bewaard wordt voor u'* (1 Petr. 1:3-4).

Het land bewerken

Zoals een Israëliet het land moest bewerken, hebben wij gehoor te geven aan de oproep om gehoorzaam en heilig voor God te leven: *'vast te houden aan het Woord van het leven en te werken aan onze eigen zaligheid'* (Fil. 1:12-16). Onze behoudenis kunnen we niet verdienen, maar wel uitwerken, zoals een boer het land bewerkt. Hij ploegt – zo moeten wij openstaan voor Gods Woord. Hij zaait – zo moeten wij de Bijbel lezen en ernaar handelen om vrucht te dragen. Hij verwijdert onkruid – zo moeten wij de zonde uit ons leven wegdoen.

Helaas komt het voor dat een gelovige geestelijk verarmt en niet meer geniet van de hemelse zegeningen, zoals een Israëliet kon verarmen en daardoor het genot van zijn erfdeel kwijtraakte. Helaas nemen vele gelovigen de geestelijke rijkdommen die God ons heeft toegezegd niet in bezit, of raken zij ze kwijt. Armen mochten er in Israël niet zijn. Als je een geestelijk arme gelovige ontmoet, kun je mogelijk verandering hierin brengen door hem te leren hoe hij zijn geestelijke zegeningen in bezit kan nemen.

In de brief aan Laodicea vinden we een beschrijving van arme christenen. We vinden ook de oorzaak van hun armoede, alsmede de manier waarop zij weer geestelijk rijk zouden kunnen worden. De Here Jezus kende hun werken, maar zelf zagen zij hun slechte geestelijke conditie niet in. Ze waren lauw geworden, onbruikbaar in de hand van de Meester. Ze zeiden weliswaar: ik ben rijk en heb aan niets gebrek. Maar ze waren arm, blind en naakt. Het advies van de Heer was: Koop goud, gelouterd door vuur, opdat u rijk wordt, en witte klederen opdat u bekleed wordt, en ogenzalf om weer te kunnen zien (Openb. 3:14-22).

Het jubeljaar

In de synagoge te Nazaret begon de Here Jezus op dertigjarige leeftijd Zijn eerste openbare optreden. Toen de boekrol aan Hem werd gegeven, las Hij het gedeelte dat volgens hun leesrooster aan de beurt was. Maar dit was door God gepland! Het luidde: *'De Geest van de Here Here is op Mij, omdat de Here Mij gezalfd*

heeft om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen. Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om voor de gevangenen vrijlating uit te roepen en voor wie gebonden zaten, opening van de gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen van de Here en de dag van de wraak van onze God, om alle treurende te troosten' (Jes. 61:1-2). Na dit gelezen te hebben, zei Hij: *'Heden is dit Schriftwoord vervuld'* (Luc. 4:16-21).

Dit betekende dat toen een heel bijzonder jaar was aangebroken voor de Israëlieten, letterlijk en figuurlijk! Het jubeljaar, het vijftigste jaar, het jaar van de vrijlating was aangebroken. Niet alleen ging in dat jaar het erfdeel (het landbezit) weer terug naar degene die zijn familiebezit was kwijtgeraakt. Maar de langverwachte Messias, de Erfgenaam van alle dingen, stond nu in hun midden. En Hij was gekomen om geestelijke vrijheid te brengen voor Zijn volk, door het te verlossen uit de macht van de satan.

De bazuin klinkt!

In het jubeljaar klonk vroeger door het hele land de bazuin op de Grote Verzoendag. Dit was het *signaal* dat de verarmde Israëliet zijn verloren erfdeel weer ter beschikking kreeg, zodat hij opnieuw kon genieten van de zegen en de opbrengst van het land. Zo kunnen christenen die geestelijk verarmd zijn, het signaal horen van de bazuin, d.i. het Woord van God. Als zij de deur van hun hart openen wanneer de Heer aanklopt, en Hem binnenlaten, dan ontvangen zij hun verloren rijkdom terug. De Here Jezus staat elke dag gereed om ons weer geestelijk rijk te maken in Hem. Zodat wij vrij, door het geloof, over ons 'erfdeel' kunnen beschikken. Dit begint door opnieuw oog te krijgen voor de 'Grote Verzoendag'. Dat is de dag in ons leven dat we wisten: mijn zonden zijn bedekt door Zijn bloed en ze zijn voor eeuwig weggedragen.

Dankzij de verzoening die de Here Jezus op het kruis tot stand heeft gebracht, kan God alle mensen genade aanbieden. En zo Hij laat ons nu reeds laten genieten van het eeuwige erfdeel in de hemelse gewesten. Als een gelovige in zonde is gevallen, biedt God altijd weer Zijn genade aan, en daardoor de mogelijkheid om in de vrijheid te staan. We begrijpen dat een christen geestelijk kan verarmen. De remedie is dan om die toestand eerlijk onder ogen te zien en ermee naar God te gaan. De Here Jezus kwam voor de gebrokenen van hart! Breek zo nodig met een verkeerde of zondige levenspraktijk. Hij wil dat wij Hem in ons leven de plaats geven die Hem toekomt, om te kunnen genieten van alle (geestelijke) zegeningen.

De bazuin klinkt! God geeft allerlei handreikingen in Zijn Woord om vrij te zijn. Bij Hem kan het elke dag Grote Verzoendag zijn, zodat het jubeljaar opnieuw kan aanbreken voor ons. Op die manier kunnen wij onszelf voor het eerst of opnieuw op een waardige, geestelijke wijze als mede-erfgenamen van Christus gedragen en genieten van alle geestelijke zegen in de

hemelse gewesten. Zo kunnen wij jubelend tot Zijn eer door het leven gaan, en de Here Jezus en God de Vader danken voor wie wij mogen zijn in Christus. Laten wij Hem danken voor de weg die wij met Hem mogen gaan, en voor de heerlijke toekomst die ons bij Hem wacht. Zo kunnen wij werkelijk vrij zijn!

*Heer, Uw liefde kocht mij vrij,
En Uw dood schonk mij het leven.*

*Ja, U deed teveel voor mij
Om mij ooit weer prijs te geven.
Zou Uw trouw bezwijken? Nee!
Dit is, Heer, mijn troost alleen.*

Geestelijke Liederen 60:4

Oude Sporen 2013

